

Zamyslenia na týždeň po 17. nedeli po Svätej Trojici

Štvrtok 27. septembra 2018

Piesne: ES č. 546, 496

Text: F 1, 19 – 26

„19Ved' viem, že mi to (všetko) poslúži na spasenie pre vaše modlitby a pomocou Ducha Ježiša Krista, 20ako aj vrúcne čakám a dúfam, že v ničom nebudem zahanbený, ale že so všetkou otvorenosťou ako vždy, tak aj teraz, len Kristus bude oslávený na mojom tele, už či životom, a či smrťou. 21Lebo mne žiť je: Kristus, a umrieť: zisk. 22Ale ak (ďalej) žiť v tele - znamená to pre mňa plodnú prácu, a neviem, čo si radšej voliť. 23Tiahne ma to z oboch strán: túžim už umrieť a byť s Kristom, a to by bolo iste omnoho lepšie, 24ale pre vás je potrebnéjšie, aby som zostal v tele. 25O tom som pevne presvedčený a viem, že zostanem a vytrvám so všetkými vami pre váš prospech a pre radosť viery, 26aby ste sa tým väčšmi mohli chváliť mnou v Kristovi Ježišovi, keď zase prídem k vám.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

„... vrúcne čakám a dúfam,“ píše apoštol Pavel. Bratia a sestry, dokážeme ešte vrúcne čakať a dúfať? Áno, čakať sa dá aj bezmyšlienkovite, bez nejakého výhľadu a pasívne. Tak ako sa neraz aj žije. Zo dňa na deň. Bez osobnej účasti a zaangažovanosti. Vrúcne čakať a dúfať ale znamená byť v tom osobne zainteresovaný. Byť v tom. Vedomý si toho, že som súčasťou väčšieho diania a zmysluplnšieho deja, než si vôbec dokážem domyslieť a uvedomiť. Že aj keď sa mi nejako zvlášť nedarí, aj keď ma neraz dobieha pocit, že som zlyhala, zlyhal, Pán Boh to so mnou nevzdal. On so mnou napriek a navzdory všetkému počíta, lebo i v Knihe prísloví máme okrem iného jedno veľmi poučné napomenutie, a síce, že „vo vojne niet prepustenia!“ Zo svojho kresťanského povolania, či exkaleo – vyvolania z davu, z anonymity, sa nemôžeme vyvliecť. Nemôžeme utiecť, odignorovať, že sme vo vojenskom ťažení, lebo by nám to aj tak nepomohlo, práve naopak. Nemôžeme utiecť ako dezertéri, aj keď nás to neraz zmáha, bolí. Apoštol Pavel nám pripomína, že s obnoveným duchom, so znovuzrodením pracuje ruka v ruke aj telo, rozum, cit a vôľa. Aj ony sa obnovujú – renovatio. Svedčia o tom i Pavlove slová v liste do Korintu, v odseku Beh o cenu, kde píše, „ale ukážňujem si telo a službe ho podrobujem, aby som sám nebol nehodný, keď iným kážem.“ Amen.

Modlitba:

Drahý náš Bože, z času na čas si kladieme otázky v zmysle: Pre čo žijem? Pre koho žijem? Ako a čím naplňam svoje dni? A nepoznáme vždy jednoznačnú odpoveď. Neraz konštatujem, že som sa ocitol, ocitla na plytčine a že tak zúfalo potrebujem počuť to zmocňujúce a mobilizujúce ma slovo: Odraz na hĺbinu! Ďakujem Ti, že môj život nemusí byť len kĺzanie po povrchu. Ďakujem Ti, že poznám tie chvíle – kedy môžem radostne dosvedčiť a vyznať, že: Žiť je pre mňa Kristus! A že aj umrieť – verím, že bude pre mňa – zisk! O vytrvalosť a lásku chcem Ťa aj dnes prosiť – lebo Ty vieš, ako rýchlo mi dochádza inšpirácia a dych... „Čisti to moje srdce – hrdzavie. Len Tvoja Láska o tom dobre vie. Len Tvoju Lásku hrdza nechytá. Taká je svieža ako rakyta. Kyrie eleison. Čisti ho. Proti mojej vôli snáď. Mnohokrát človek hrdzu mal by rád. Čisti ho, čisti, čisti do smrti. Nech zjagá, alebo sa rozdrťí. Kyrie eleison!“ (P. O. Hviezdoslav) Amen.

Mgr. Zlatica Karásková, zborová farárka v CZ ECAV Slovenské Pravno